

Ordning af Spørgsmaalet. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

K. M. Klausen: Det har glædet mig meget at se, at Himmelbjerggaarden ved dette Lovforslag kan bevares som Opdragelseshjem for Børn. Denne Gaard har en sund, god og særdeles naturskøn Beliggenhed, og det forekommer mig, at den fremfor de fleste andre Gaarde her i Landet egner sig til Opdragelseshjem, fordi den frembyder overordentlig rig Afveksling i Børnenes Arbejde. Der findes ved denne Gaard foruden almindelig Agerjord: Mose, Tørveskær, Enge, Skov og Sø, og det giver en Afveksling i Arbejdet, som jeg tror har stor Betydning for Børnene. Himmelbjerggaarden er derfor langt bedre skikket til Opdragelseshjem end f. Eks. en almindelig Bondegaard her paa Sjælland. Det glæder mig altsaa, at denne Gaard kan bevares til det, den har været indrettet og brugt til i adskillige Aar.

Der foreslaas i Lovforslaget, at Opdragelseshjemmet skal gaa over til at blive en selvejende Institution. Jeg har i Almindelighed ikke megen Sympati for disse selvejende Institutioner, fordi vi have mange uheldige Eksempler paa dem her i Landet. Vi have ikke saa ganske faa, som støttes paa Finansloven med meget betydelige Beløb, uden at Staten har en tilsvarende Indflydelse i Forhold til de store Ofre, som den maa bringe. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed nævne Eksempler, men enhver, der undersøger Finansloven, vil let kunne finde adskillige. Saaledes som det er foreslaet i denne Lov, bliver Opdragelsesanstalten nærmest kun af Navn en selvejende Institution. Den virkelige Ejer bliver Staten. Det bliver Staten, som faar den afgørende Myndighed og Indflydelse paa, hvorledes Anstalten skal ledes. Den Bestemmelse, som er foreslaet i Lovforslagets § 5, er af en saadan Beskaffenhed, at den virkelige Magt og Indflydelse lægges i Statens, i Ministerens Haand.

Jeg finder det højst naturligt, at der ved et Lovforslag som dette maa tænkes paa den afdøde Forstanders Hustru, Fru Budde. Staten staar sikkert i stor Gæld til dette Ægtepar, og det er derfor rimeligt, at vi ved denne Lejlighed træffe en saadan Ordning, at Fru Buddes økonomiske Forhold kunne blive sikrede. Nu er det imidlertid et Spørgsmaal, om den Ordning, som her træffes, at der udbetales Fru Budde en kontant Sum, der vist vil beløbe sig til 37—38,000 Kr., er den hel-

digste. Det var maaske bedre, om det var blevet ordnet saaledes, at hun havde faaet en Statspension, som saa i Betragtning af Forstander Buddes store Fortjenester af Børnehjemssagen ikke burde sættes for karrigt, saa at der blev givet hende en rigelig Statspension. Men hvis Fru Budde foretrækker det andet — det maa man vel gaa ud fra, siden den højtærede Minister foreslaar det — ser jeg ikke, Rigsdagen kan sætte sig herimod. Det væsentligste for mig er, at der sørges for hende paa passende og anstændig Maade i Forhold til de Fortjenester, som hun og hendes Mand have indlagt sig af denne vigtige Opgave.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) udtalte, at han vilde være mere tilfreds med, at Staten kvitterede de 100,000 Kr., som den havde staaende i dette Hjem, naar vi saa kunde finde en dertil skikket Mand, som vilde overtage Himmelbjerggaarden. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret deri. Han sagde, at vi havde ikke haft megen Fornøjelse af de 100,000 Kr., vi havde ofret. Det er jo heller ikke for vor Fornøjelse, at vi ofre disse Penge, det er ikke Hensigten dermed, og jeg tror at turde udtale, at Staten ingen Anledning har til at fortryde, hvad den har ofret paa Himmelbjerggaarden. De Penge, der ere ofrede paa de adskillige Hundrede Børn, som have været paa Gaarden, ere Penge, som vi med Glæde maa ofre, og som det er min Overbevisning, at Staten vil faa igen med gode Renter, derved, at man ud af disse vanartede Børn kan opdrage gode Samfundsborgere. Jeg ser ikke saaledes paa det, at jeg i mindste Maade fortryder eller er ked af de Beløb, vi her ofre, og jeg skulde ønske meget, om den Vej, vi her ere komne ind paa, ved at Staten overtager dette store Børnehjem, maatte blive fortsat af Staten i en nær Fremtid, saa at den sørgede for de vanartede Børn i vort Samfund betydelig bedre, end Tilfældet har været hidtil. Staten maa komme til at indse, at det er dens uafviselige Pligt at sørge for, at der er et tilstrækkeligt Antal Hjem, hvor saadanne Børn kunne sendes hen, og hvor de kunne faa den Opdragelse, som de under andre Forhold ikke kunne faa. Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget.

N. C. Jensen: Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) begyndte sine Udtalelser med at sige, at det første man fik Øje paa, naar man